

— Cula sam za nju, ali je do sada nikada nisam videla.

— Mislim da je ta slika vrhunac njegove pojave i mišljenja. Okrenuo je svet naglavačke, sve je izrelativizovao, a onda hladno izjavio da je na kraju svega — Bog.

— Nisam znala.

— Svejedno — kažem dok se spuštam na kolena, razmićem joj noge i pristupam još jednoj zloupotrebi književnog jezika.

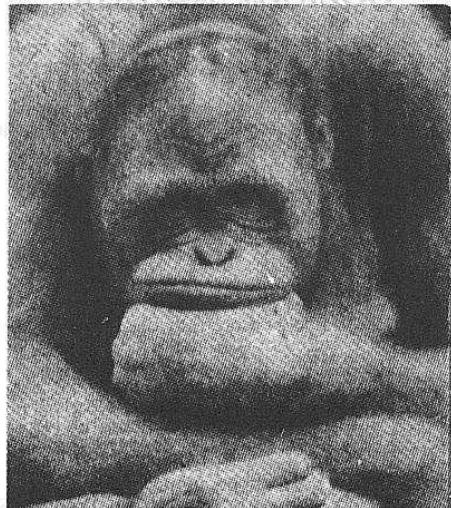
(Rez br. 5. Tročlana komisija Dramskog studija odbija rukopis zbog nedovoljno artikulisane radnje, nemoralnih sekvenci, klišetiziranih replika i mešanja različitih odlika teksta: statično — dinamično; vizuelno — nevizuelno; deskriptivno — narativno, koje se praktično ne mogu realizovati u TV mediju.)

— Hoće li tvoja sledeća priča biti o jeziku — pita me posle svega.

— Verovatno. (Mašim se za bocu da isprem usta. Prazna je.)

— U redu, ali gde je taj paralelizam o kojem neprestano pričaš?

— Izvoli — kažem, i dodam joj narednu sliku:

pred zoru, i pre

— Pisao si i o tome?

— Naravno — kažem. Za Pedu Dojčinovića, iz Vidika.

— Aha. (Klimne glavom kao da se u sve to razume. I kao da poznaje Pedu.) — Da čujem, ukoliko nije previše dugo.

Čitam neispavanim, napuklim glasom. Okolo tišina raste kao testo. Naslov: »Čovek koji nikada nije nosio čarape.«

— I sada, pri kraju milenijuma, može se reći — svet je zauvek bolestan od ozbiljnosti. Na ovoj tački u beskonacnom vremenu, koju bi nepravljivi materialisti nazvali »vrhuncem evolucije«, čovek, uprkos prividu progresu, umoran od namrgodene, prazne ozbilnosti (ni

je li tu dom dosade, gluposti i agresije?) i ideja koje su hteli da menjaju svet, odnekud, odjednom, podseća na svog dalekog pretka.

A već je počeo sjajno. »Moramo priznati da za sada ne posedujemo nikakvu opštu teorijsku osnovu za fiziku, koja bi se mogla smatrati njenim logičnim temeljem.« — napisao je A. A. i isplazio jezik. (Zamišljam ga kako, u pohabanom kišnom mantili, odmice tunelom puste, vetrovite, predvečerne ulice, noseći u džepu svoj novi rukopis. Maločas mu je, na probi amaterskog akademskog orkestra, u kojem svira violinu, dok je neprestano ispadao iz ritma, violončelista rekao: »Stvar je u tome, gospodine Ajnstajn, što vi ne umete da brojte.«)

U meduvremenu, rečenica koja je govorila o relativnosti mogla je postati zakonom, samo da su je oni koji su dirigovali istorijom procitali. Ali nisu. (Zameni reči fizika bilo kojim drugim pojmom razumevala se sama po sebi.) Put je bio dalek, ljudi preozbiljni i tašti. Stigla je tragedija, potom groteska. Šteta, bilo je potrebno tako malo da se relativnost ozakoni — trebalo se, jednostavno, prepustiti igri i poverovati čoveku koji nikada nije nosio čarape.

Sada je zaista kraj. Vreme je isteklo. Ne znam više nijednu priču.

Ispraćam je pred zoru. Na povratku, u liftu, razmišljam o tome hoće li tek zasaden kestenov u mojoj ulici ikada postati drvoređ i, ako tako bude, hoću li dospeti da ga vidim. U stanu čujem kako se, sedamnaest spratova, niže, grad polagano budi. Pre nego što sam otišao na spavanje napisao sam još nekoliko rečenica:

Dok sam sklapao priču pitao sam se koliko je ljudi u svetu umiralo tog časa. Da li i vi, čitajući ovu rečenicu, razmišljate o tome, ukoliko ste, naravno, uopšte imali strpljenja da se do nje dokotrljate. Sada smo na mestima koja nam privremeno pripadaju — ja prepušten nerivozi pisanja, vi, sada i nikad više, smirenosti čitanja ovih redova. Udobnost topile sobe, meke papuče, muzika iz stišanog radija. Recimo: Debisi, Popodne jednog fauna. Spokoj lebdi u vazduhu, miriše na njeno neprisustvo. Ali, sve je privid, nikoga od nas neće mimoći grozna simultanost smrti. Kada ja budem umirao neko drugi će pisati svoju priču.

u slavu crvenokljunog boga

srdan v. tešin

•ŽAN GRENIJE, NAVODNI VUKODLAK•

Nemoj ići tim putem,

biju crn od vučje kože, od jurenja sa vukovima po izlasku i pred zalazak meseca ponедељком, petkom i subotom.

U vlasti sam Gospodina iz šume, ostaviće mi beleg na desnom oku i, umesto novca, lišće žalfije.

Ne idi tim putem,

ješću truplo beleg psa i piti mu krv iz lobanje. Na izvorištu Ptice reke obešćastiću Crnu haljinu.

Negde u pustaru proždraću Dete što samo čuva koze.

Povraćaču pasje šape i dečije šake:

Nemoj danas ići tom stazom, ako ćeš misliti na njega!

•LABUD•

Tvoj je jezik ružin pupoljak

ali ja nemam noža

dajem ti kišu

Ruka je tvoja mrtvi slap.

Kažem:

Nemam korale
samo kamen do kamena

Naučio si od bika divlje jaku
da bajalicom prizivaš snagu
ali ja sam koskoroba-labud
ružičastih nogu

Naučio si od trave da se poviješ
u struku

kad vrirsne suvi vetrar
ali još ne znaš da dozivaš kišu

dajem ti kišu suza

Naučio si od Prvog kamena da čutiš
ali ja sam od korala i kameleona
učila da živim

Ako želiš biću kamen

Za sedam porodaja i sedam samrtnih
ropaca
idem ispred tvog zla

neverničke

Tvoj sam ditirambo

Ispovana u slavu crvenokljunog Boga

Kažem:

Ja sam labud-devica

ružičastih nogu

•NEKI POKOJNIK•

ono što smo

jesenjas zarekli

zemlji preko pruge

kljija

i ja
iz rovite zemlje
dlanove zelene đizem
izvrnute nebun

Moraš i to je
izvrsno

kiše porane —

ispalčes se

onda zajutri suša

i bes zagrmi

barjadi crni

podu lišće

— i poj dodela

smeđu bezemljaša

Šeboj edan mesec

upleten u korenje

zavam iz svoje rupe

na kiselu tišinu

tude kajsije

počinju dožinjati kiše

u sam smiraj dana

vodnim dlanove

spržene izvrnutim nebom

Moraš i to je

izvrsno

iz rovite zemlje ozivljen

izlazim bez mesa

na kišu